

Hellesø og Jegindø

Af P.K. Poulsen

Der var en, der gjorde mig opmærksom på en artikel i Vinderup Avis. Artiklen var skrevet af min gamle nabo og skolekammerat Johannes Mikkelsen i Sevel.. Den fortalte om en drukneulykke i Hellesø ved Sevel for 70 år siden. Johannes og jeg var dengang 5 år.

Jeg husker ikke episoden, boede dengang i Sebstrup lidt nord for Sevel. Men det gjorde indtryk, selv nu så længe efter, at læse om det. Samtidig studerede man avisen, som man også studerede så ivrigt i drengeårene. Den var da kun på 4 sider, men en god vejleder.

Jeg mindedes Brune - en hest, der blev kronisk forfangen! - Jeg tjente dengang som fjortenårig i Nautrup og skulle selv trække Brune til slagteren i Sevel. På vej ud gennem slagterens port hørte jeg skuddet. Et par dage efter var der så en annonce i Vinderup Avis,

der fortalte, at man nu igen kunne købe hestekød. Det spiste vi ofte på egnen dengang, men for en gangs skyld brød jeg mig ikke om det. Så var der en annonce om halve grisehoveder til 65 Øre, tror jeg - og hundrede andre ting af lokal interesse. - Nu er der 18 sider at studere.

Men tilbage til Hellesø, som Johannes kan se fra sit vindue. I søen badede vi. Også når vi havde skolebadning. Ak, hvor vi jublede afsted på vore gamle cykler, når degnen gav grønt lys Der var hist og her dybe huller i søen. Vi udfordrede skæbnen ved at efterprøve dem!

Selv stod jeg på kanten af en fordybning engang og prøvede forsigtigt med foden at udforske, om den blev dybere. En af kammeraterne - ikke Johannes - gav mig et venskabeligt puf tror jeg da. Derved opdagede jeg, at jeg kunne svømme. Dog kun det, vi kaldte hundesvømming, men det førte videre til ensomme svømmeture på sommeraftener, når søen var blank og stille. Dog først efter at jeg var fyldt 17.

Det, der angik mig mest, berørte mig dybest, da jeg læste Johannes's beretning, var dog, at jeg kom til at tænke på Jegindø nord for Venø ved Struer Vi havde lige været der, min kone og jeg, og havde i erindringen oplevet en anden drukneulykke.

Venø kendte man jo lidt til. Bl.a. var øen sommetider udflugtsmål for KFUM og K fra Herrup. Jeg husker engang, vi cyklede hjem om natten i et frygtindgydende tordenvejr. Gennemblødte kom vi hjem ud på natten.

Jegindø havde jeg ikke tidligere besøgt. Bl.a. fordi der lå et skær af uhygge over stedet. Især vandet, der kaldes Kaas Bredning og skiller Jegindø fra Salling. Her udspilledes et drama den 7. oktober 1892.

Min morfar Søren Jørgensen var fisker og møller med bopæl på Aalbæk Mølle ca. 15 km fra Vinderup i luftlinie. Sognet hedder nu, som dengang Lihme. - Min morfar var

enkemand og 51 år. Hans kone, min mormor, døde af tuberkulose i 1890, 42 år gammel. - Det var dybt tragisk, idet der var 8 børn at tage vare på.

Så traf han Karen. De blev glade for hinanden og blev gift. Hvilken lykke. Og nu var de to om det ansvarsfulde hverv. - Dengang var der ikke råd til bryllupsrejse og den slags Og dog. Man kunne vel i al beskedenhed sejle en aften til Jegindø, ca. 6 km. Ganske vist var der gået 3 måneder siden brylluppet, og ganske vist var man kommet helt hen til 6.oktober. Men alligevel. Der var et møde på øen, de gerne ville overvære.

Efter mødet var vejret blevet dårligt. Beboerne på Jegindø syntes, at gæsterne skulle overnatte. Men nej! De ville hjem til børnene og begav sig afsted.

Stormen tog til. Syd for Jegindø gik det galt. Båden kæntrede, og de to blev kastet udenbord. De reddede sig så godt de kunne ved at krybe op på kølen og hage sig fast. - Båden kunne ikke drive for strømmen, eftersom ankeret var faldet ud af båden. Efter nogen tid kunne min morfar ikke holde sig fast, hans støvler var fyldt med vand. »jeg går ned« udrød han fortvivlet. »Jeg går med« svarede Karen.» Nej, du må holde ud og tage dig af børnene.« Det var hans sidste ord. Hun holdt ud. Fik nok krampe i hænderne, og det reddede hende. Hun kunne ikke slippe sit tag i båden.

Klokken ca. 7 om morgenen gik hjorddrengen fra Aalbæk Mølle ud for at flytte fårene inden skoletid. Han så noget mærkeligt ude i fjorden. Det lignede svaner - det var Karens hovedklæde, der blafrede i vinden. Han fortalte stakåndet om det derhjemme, og en redningsaktion blev sat i gang..- Karen lå til sengs et stykke tid, men kom sig på forunderlig vis og opdrog børnene, som ikke var hendes egne, og som hun havde været stedmoder for i tre måneder.

Senere på vores sommertur kom vi til Lihme sogn, hvor Aalbæk Mølle i sin tid lå. Vi søgte til kirken, som gemmer de tusindvis af historier fra egnen. Her var det, som mødte vi de henfarne. I fantasien så vi dem blive døbt i den prægtige, kraftfulde døbefont. Her ved siden af fonten stod senere deres bære. Man tænkte endnu engang: Gud ske lov for disse kirkehuse, for døbefontene, hvor de små blev signede, for kirkegården, hvor de blev stedt til hvile omsluttet af Bibelens ord og kirkens velsignelse. Sådan var det i Lihme. Sådan var det i Sevel for 70 år siden. Sådan vil det være alle steder, hvor Kristi ord når hen.

P K Poulsen.